

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Cdo/68/2019  
Identifikačné číslo spisu: 7110231483  
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7110231483.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. G., bývajúceho v G., zastúpeného JUDr. Jaroslavom Homzom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Moyzesova č. 46, proti žalovanému L. O., bývajúcemu v G., zastúpenému JUDr. Vierou Baulovičovou Bodovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Kupeckého č. 4, o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 14C/34/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. októbra 2018 sp. zn. 5Co/451/2017, takto

### rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 9. októbra 2018 sp. zn. 5Co/451/2017 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Košice I (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhal určenia, že ním špecifikovaná kúpna zmluva a zmluva o zriadení vecného bremena uzavretá medzi žalovaným a jeho otcom je voči nemu právne neúčinná, pretože bola uzavretá s úmyslom ho ukrátiť ako veriteľa o uspokojenie jeho pohľadávky, ktorú si exekučným konaním vymáha voči otcovi žalovaného.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 18. mája 2017 č. k. 14C/34/2010-255 rozhodol tak, že žalobe vyhovel a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Vychádzal z toho, že na základe zmenky Okresného súdu Košice I bol vydaný zmenkový platobný rozkaz z 10. marca 2011 sp. zn. 31Zm/18/2010 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I z 30. januára 2013 sp. zn. 30CbZm/6/2011 a s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 27. septembra 2013 sp. zn. 4CoZm/2/2013, ktorý je exekučným titulom žalobcu voči otcovi žalovaného. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že otec žalovaného - dlžník S. O. právnym úkonom - kúpnu zmluvou uzavretou dňa 13. januára 2010 ako predávajúci so žalovaným ako kupujúcim, spôsobil zmenšenie svojho majetku, čo objektívne spôsobilo, že žalobca ako veriteľ nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pretože dlžník okrem tohto majetku nedisponuje s iným majetkom postačujúcim na uspokojenie dlžnej pohľadávky vo výške 200 000 eur. Sám žalovaný v konaní potvrdil, že svojim rodičom nevyplatil sumu vo výške 100 000 eur, z čoho podľa súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že dlžník sa dobrovoľne zbavil svojho majetku bez primeraného protiplnenia, čo potvrdzuje jeho zámer ukrátiť veriteľa. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaný svoju obranu sústredil na preukázanie skutočností,

ktoré už boli právoplatne vyriešené v inom, a teda ako je vyššie uvedené, zmenkovom konaní. Žalovaný žil s dlžníkom v jednom dome, poznal jeho podnikateľské aktivity, preto súd prvej inštancie nepovažoval za pravdivé, že v čase uzatvárania právneho úkonu nemal vedomosť o tom, že otec je dlžníkom žalobcu. Tieto skutočnosti nemali podľa odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie význam v tomto konaní, avšak mohli byť významné v zmenkovom konaní pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 30CbZm/6/2011, kde sa posudzovala otázka platnosti zmenky a platnosti zmluvy o pôžičke, preto sa nimi súd prvej inštancie podrobnejšie nezaoberal. Po vykonanom dokazovaní teda uzavrel, že žaloba bola podaná v lehote troch rokov od vykonania odporovateľného právneho úkonu, že žalobca má vymáhateľnú pohľadávku proti dlžníkovi, ktorý odporovateľný právny úkon urobil, dlžník týmto úkonom spôsobil zmenšenie svojho majetku a urobil to v úmysle ukrátiť svojho veriteľa a žalovaný, t. j. osoba blízka dlžníkovi, ktorý mal z odporovateľného právneho úkonu prospech nepreukázal, že vyvinul náležitú starostlivosť, aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa poznal, preto rozhodol tak, ako je vyššie uvedené a žalobe vyhovel.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 9. októbra 2018 sp. zn. 5Co/451/2017 vo výroku I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a vo výroku II. rozhodol tak, že stranám sporu nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v súlade s § 220 ods. 2 CSP preskúmateľné, pričom okresný súd výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie a ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal a ich aj vyhodnotil. Záver súdu prvej inštancie považoval za jednoznačný, správny a zákonný. Skutočnosti a argumenty, ktoré žalovaný uvádza vo svojom odvolaní nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za opodstatnené. Odvolacie námietky ohľadom preukázania úmyslu ukrátiť svojho veriteľa ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom a teda nemôžu byť predmetom dokazovania a nemôžu spôsobiť vecnú správnosť rozsudku. V zmysle uvedeného preto odvolací súd uzavrel, že výsluch osôb žijúcich so žalovaným v spoločnej domácnosti, tak ako odvolateľ navrhoval, nebol potrebný. Mal za to, že z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný mal vedomosť o tom, že jeho otec je dlžníkom žalobcu, preto rozhodol tak, ako je vyššie uvedené.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň aj s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Dovolateľ uviedol, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené až arbitrárne. Odvolací súd sa v rozsudku nevysporiadal s námietkami žalovaného, že v priebehu dokazovania pred súdom prvej inštancie odznali rozporné skutočnosti ohľadom zdravotného stavu dlžníka a reálneho odovzdania pôžičky a vystavenia zmenky v tento deň. Vysporiadať tieto skutočnosti nepovažoval za podstatné pre dané konanie, ale uviedol, že majú význam pre zmenkové konanie Okresného súdu Košice I sp. zn. 30CbZm/6/2011 a preto sa nimi nezaoberal, na čo ale podľa názoru žalovaného následne vo svojom rozhodnutí rozporuplne vychádzal práve zo záverov tohto zmenkového konania súdu v inom konaní medzi inými účastníkmi. Odvolací súd sa teda nevysporiadal s tým, či uvedený rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 30CbZm/6/2011 je záväzný pre súd a aj pre účastníkov v tomto konaní. Odvolací súd sa následne vôbec nezaoberal dôvodmi neúčinnosti zmluvy o zriadení vecného bremena. Súdni bola vyslovená neúčinnosť celej kúpnej zmluvy a zároveň aj zmluvy o zriadení vecného bremena. Súdy vôbec nebrali v úvahu, že žalovaný bol v čase podpisu uvedených zmlúv podielovým spoluvlastníkom prevádzaných a zaťažovaných nehnuteľností. Následne namietal nerovnomerné postavenie procesných strán v konaní a hodnotenie dokazovania. Upozornil na bod č. 24 rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý považuje za logicky nekonzistentný. V zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP mal za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec a na zistený skutkový stav o úmysle ukrátiť svojho veriteľa zo zmenky, ako aj o vedomosti osoby žijúcej v spoločnej domácnosti s dlžníkom, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odklon videl od rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 5 Cdo 142/2002, 3 Cdo 224/2017, 5 Cdo 188/2010 a 2 Cdo 109/2017. Následne podal dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, na základe čoho mal za to, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli doposiaľ riešené právne otázky: „1/ či v súdnom konaní pri posudzovaní splnenia hmotnoprávnych predpokladov pre úspešné uplatnenie žaloby podľa § 42 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, je

pre súd a účastníkov konania záväzné rozhodnutie v inom súdnom konaní, ktorého žalovaný nebol účastníkom a 2/ či v súdnom konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu má súd preskúmať a zaoberať sa námietkami žalovaného, ktoré sú relevantné pre spochybnenie záväzkového vzťahu medzi žalobcom a dlžníkom, ktoré nemohol uplatniť v súdnom konaní medzi žalobcom a dlžníkom, v ktorom sa posudzoval záväzkový vzťah žalobcu a dlžníka, lebo nebol jeho účastníkom.“ Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby uvedený rozsudok zmenil, a to tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. K dovolaniu dovolateľa sa vyjadril žalobca. Uviedol, že s názorom dovolateľa vyjadreného v dovolaní nesúhlasí a uviedol, že nie sú splnené podmienky pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Zároveň žiadal, aby dovolací súd dovolanie odmietol ako neprípustné, resp. zamietol ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru že dovolanie je dôvodné.

7. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie), (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), ktoré dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolateľ v ňom napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie.

13. Dovolateľ v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

14. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

16. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v zmysle uvedenej procesnej vady namieta predovšetkým, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené až arbitrárne.

17. V súvislosti s touto nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

18. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

19. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

20. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa dôsledne nevyporiadali s jeho námietkou, či uvedený rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 30CbZm/6/2011 je záväzný pre súd a aj pre účastníkov v tomto konaní.

21. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou dovolateľa, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventúálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci.

22. Odvolací súd sa vo svojom odôvodnení vôbec nevysporiadal s námietkami žalovaného, že v priebehu dokazovania pred súdom prvej inštancie odzneli rozporné skutočnosti ohľadom zdravotného stavu dlžníka dňa 15. decembra 2009 a reálneho odovzdania pôžičky a vystavenia zmenky v tento deň keď, súd prvej inštancie sám uviedol, že sa s uvedenými skutočnosťami síce musel vysporiadať, avšak učinil tak, že tieto skutočnosti nepovažoval za podstatné pre dané konanie, ale uviedol, že majú význam pre zmenkové konanie Okresného súdu Košice I sp. zn. 30CbZm/6/2011 a preto sa nimi nezaoberal.

23. Dovolací súd uvádza, zhodne s dovolaním žalovaného, že rozhodnutie odvolacieho súdu je preto

zmätočné, keď na jednej strane uvádza, že namietané skutočnosti žalovaného nepovažoval za podstatné pre dané konanie, pretože tie majú význam len pre zmenkové konanie, na čo ale rozporuplne potom odkazuje na závery vyplývajúce z tohto zmenkového konania súdu v inom konaní medzi inými účastníkmi. Odvolací súd sa teda nevysporiadal s tým, či uvedený rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 30CbZm/6/2011 je záväzný pre súd a aj pre účastníkov v tomto konaní, čo mohlo mať podľa dovolacieho súdu vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

24. Odvolací súd sa následne vôbec nezaoberal ani dôvodmi neúčinnosti zmluvy o zriadení vecného bremena. Súdmi bola vyslovená neúčinnosť celej kúpnej zmluvy a zároveň aj zmluvy o zriadení vecného bremena, avšak vo svojich rozhodnutiach vôbec nebrali v úvahu, že žalovaný bol v čase podpisu uvedených zmlúv podielovým spoluvlastníkom prevádzaných a zaťažovaných nehnuteľností.

25. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľovi bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné oprávnenia postupom odvolacieho súdu, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 v jeho druhej vete.

26. Pokiaľ dovolateľ vytykal v zmysle obsahu dovolania konajúcemu súdu hodnotenie dokazovania, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy (Občiansky súdny poriadok) nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (napr. R 42/1993 a sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila. V zmysle uvedeného je dovolanie aj v tejto časti bezdôvodné.

27. Vzhľadom k tomu, že dovolací súd vyhovel dovolacej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP sa nezaoberal dovolacími dôvodmi vyplývajúcimi z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

28. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.